

γειον Λεξ. Περίδ. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ. β) Μέρος, ὅπου σταθμεύουν ἄμαξαι, ἄμαξοστάσιον Λεξ. Περίδ. Ἡπίτ.

άμαξάκι τό, κοιν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄμαξα ἢ ἀμάξι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

Μικρὰ ἄμαξα. Συνών. ἄμαξοῦ, ἄμαξοῦδι.

άμαξάρις ὁ, Κεφαλλ. Κύπρ. — Λεξ. Λάουνδ. Περίδ. Βυζ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἄμαξάριος.

1) Ὁ ὁδηγῶν ἄμαξαν, ἡνίοχος Κύπρ. : Παροιμ. Ἀντί νὰ τρίζῃ τ' ἀμάξιν τρίζει ὁ ἄμαξάρις (ἀντί τοῦ πάσχοντος διαμαρτύρεται ὁ οὐδέν πάσχων. Ἐπὶ τοῦ ἀδίκως μεμψιμοιροῦντος). || Ποίημ.

Ἵς τὸν ἄμαξάριν ἔλεγον τ' ἄλογα νὰ βιάσῃ

Κύπρ. 2) Ὁ κατασκευάζων ἀμάξας, ἄμαξοπηγὸς Λεξ. Περίδ. Βυζ.

Πβ. ἄμαξᾶς, ἄμαξηλάρης, ἄμαξηλάτης, ἄμαξολόγος, καρροτσέρης.

άμαξᾶς ὁ, κοιν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄμαξα ἢ ἀμάξι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ᾶς. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βαΐγ.

1) Ὁ ὁδηγῶν ἄμαξαν, ἄμαξηλάτης κοιν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ. (Ἰωάνν.) 2) Παιδιά, ἥτις παίζεται ὡς ἐξῆς. Δέκα καὶ πλέον παιδιά προσλαμβάνουν ὀνόματα ἐκ τῶν μερῶν τῆς ἀμάξης, ἔπειτα δὲ εἰς τῶν παικτῶν διηγείται πεπλασμένην τινὰ διήγησιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρει τὰ μέρη ταῦτα προσπαθῶν διὰ τῆς συγχρόνου μνεΐας δύο μερῶν ἢ διὰ τῆς συχνῆς ἐπαναλήψεως τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος νὰ παραπλανήσῃ τοὺς παίκτας. Ἐκαστος τῶν ἄλλων παικτῶν ὀφείλει, ὅταν ἀκούσῃ μνημονεύμενον τὸ τῆς ἀμάξης μέρος, τοῦ ὁποίου ἔχει λάβει τὸ ὄνομα, νὰ ἐγερθῇ ἀμέσως καὶ ἀφοῦ κάμῃ μικρὰν κλίσιν τῆς κεφαλῆς, νὰ καθίσῃ. Ἐάν τις ἐξ αὐτῶν δὲν ἐγερθῇ ἀμέσως, τιμωρεῖται ὑποχρεούμενος νὰ μιμηθῇ φωνὰς ζῶων, νὰ ἀπαγγεῖλῃ φράσεις ἀσυναρτήτους κττ. καὶ ἔπειτα λαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ διηγουμένου Πελοπν. (Ὀλυμπ.) 3) Ὁ κατασκευάζων ἀμάξας, ἄμαξοπηγὸς Λεξ. Γαζ. (λ. ἀμαξιεύς).

Πβ. ἄμαξάρις, ἄμαξηλάρης, ἄμαξηλάτης, ἄμαξολόγος, καρροτσέρης.

άμαξῆς ἡ, Ἀθῆν. Θράκ. (Αἰν. Ἀδριανούπ.) κ.ά. ἄμαξᾶ Κύπρ. — Λεξ. Λάουνδ. Περίδ. Μ. Ἐγκυκλ. (λ. ἀμαξιά).

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμάξι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ῆς. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Πβ. καὶ ἀρχ. οὐσ. ἀμαξεΐα.

Ποσόν, τὸ ὅποῖον δύναται νὰ φέρῃ μία ἄμαξα ἔνθ' ἄν. : Μία ἄμαξᾶ ξύλα Ἀθῆν. Ἀντὶ τοῦ χόρτου εἶνι μὲ ἀμαξᾶ Ἀδριανούπ. Συνών. ἀμάξι 1 β, ἀραμπαδῆ.

άμαξηγὸς ὁ, ἀμάρτ. ἄμαξηὸς Μακεδ. (Ρουμλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄμαξα καὶ τοῦ ρ. ἄγω. Ὅτι ἡ λ. παλαιὰ δηλοῖ τὸ μεσν. Ἀμαξηγός.

Ὁδὸς δι' ἀμάξας, ἀμαξιτός. Συνών. ἀμαξική, ἀμαξόδρομος, ἀμαξόστρατα. Πβ. ἀμαξωτός. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀμαξηγὸ καὶ τοπων. Μακεδ.

άμαξηλάρης ὁ, Κύπρ. ἄμαξολάρης Κύπρ.

Ἐκ συμφύρ. τῶν οὐσ. ἀμαξηλάτης καὶ ἀμαξάρις. Ὁ τύπ. ἀμαξολάρης ἐνομίσθη σύνθετος καὶ διὰ τοῦτο

προσέλαβε τὸ ο ὡς κατ' ἐξοχὴν συνδετικὸν φωνῆεν. Πβ. ἀμοσκάλη, δι' ὃ ἰδ. ἀμασκάλη.

Ὁ ὁδηγῶν ἄμαξαν. : Παροιμ. Ἀντί νὰ τρίζῃ τ' ἀμάξιν τρίζ' ὁ ἄμαξηλάρης (ἀντί τοῦ πάσχοντος διαμαρτύρεται ὁ οὐδέν παθών. Ἐπὶ τοῦ ἀδίκως μεμψιμοιροῦντος. Πβ. ἀμαξάρις, ἀμαξηλάτης). || Ἄσμ.

Χαρίζω γῶν τοῦ νεόγαμπρου ἕνα χρυσὸν ζευκάρην τῷ ἀμάξιν σιεράμαξον μὲ τὸν ἄμαξηλάρην.

Πβ. ἀμαξάρις, ἀμαξᾶς, ἀμαξηλάτης, ἀμαξολόγος, καρροτσέρης.

άμαξηλάτης ὁ, Κύπρ. ἄμαξολάτης Κέρκ. ἄμαξουλάτης Δαρδαν. ἀμαξ'λάτ'ς Μακεδ. (Καταφύγ.) Πληθ. ἀμαξ'λάτ' Μακεδ. (Καταφύγ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀμαξηλάτης. Ὁ τύπ. ἀμαξολάτης καὶ μεταγν. Πβ. Liddell - Scott - Jones λ. ἀμαξηλάτης καὶ Γ' Χατζιδ. ΜΝΕ 1,245. Ὁ πληθ. ἀμαξ'λάτ' ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀμαξηλάτοι κατὰ τὰ εἰς - ᾶτος.

Ἀμαξηλάρης, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν. : Παροιμ. Ἀντί νὰ τρίζῃ τ' ἀμάξι τρίζει ὁ ἀμαξουλάτης (ἀντί τοῦ πάσχοντος διαμαρτύρεται ὁ οὐδέν παθών. Ἐπὶ τοῦ ἀδίκως μεμψιμοιροῦντος. Συνών. παροιμ. ἀντί νὰ μουγγήσῃ τὸ βόδι μουγγᾶ τ' ἀμάξι. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,323) Δαρδαν. || Ἄσμ.

Χαρίζω τῷ τοῦ νεόγαμπρου ἕναν καλὸν ζευκάρην ἀμάξιν σιερότροχον μὲ τὸν ἄμαξηλάτην

Κύπρ.

άμαξηλή ἡ, Λεξ. Γαζ. (λ. ἀμαξιά) ἄμαξηλεῖα Λεξ. Γαζ. (λ. ἀρματροχιά).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀμαξηλὸς οὐσιαστικοποιηθέντος.

Ἴχνος τροχῶν ἀμάξης, ἀμαξοτροχιά. Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀμαξηλὸς τοπων. Μακεδ.

άμάξι τό, ἀμάξιν Κύπρ. Χίος ἀμάξι κοιν. ἀμάξ' βόρ. ἰδιώμ. ἀμάξ' Καπ. (Ἀνακ. Ἀξ. Ἀραβάν. Μισθ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀμάξιον. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ὁχημα πρὸς μεταφορὰν πραγμάτων ἢ ἀνθρώπων συρόμενον ὑπὸ βοῶν ἢ ἵππων κοιν. καὶ Καπ. (Ἀνακ. Ἀξ. Ἀραβάν. Μισθ.) : Πῆρα ἕνα ἀμάξι νὰ πάω 'ς τὸ σταθμὸ κοιν. Τὸ φόρτωμα τοῦ ἀμαξιοῦ Κύπρ. Τοῦ πε τὰ ἐξὶ ἀμάξια (τὸν καθύβρισε. Ἐν τῇ φρ. παρετυμολογήθη τὸ ἐξ πρὸς τὸ ἐξ, ἀντί τὰ ἐξ ἀμάξης. Πβ. ἄμαξα καὶ ΑΧατζῆν ἐν Ἐπετ. Ἐταιρ. Βυζαντ. Σπουδ. 7 (1930) 238). Τοῦ φώναξι τὰ ἐξ' ἀμάξια Ἡπ. (Ἰωάνν.) || Παροιμ. Ὁ Τοῦρκος πέτ' ἀμάξ' πᾶν τὸ λαγὸ (διὰ τῆς ἐπιμονῆς ἐπιτυγχάνει τις καὶ ὑπερникᾶ μεγάλας δυσκολίας) Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ. ἂ. Ἀντί νὰ τρίζῃ ὁ ζυγὸς τρίζει τ' ἀμάξι (ἰδ. συνών. παροιμ. ἐν λ. ἀμαξάρις, ἀμαξηλάρης, ἀμαξηλάτης) ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,322 || Αἰνιγμ.

Ἀμάξι σιδεράμαξο καὶ σιδεροτροχᾶτο

ἀμάξι ἀρκουδόροφο καὶ φιδοκεφαλᾶτο

(ἢ χελώνη) Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) || Ἄσμ.

Γυρίζ' ὁ νοῦς μου πάνω της σὰν τὸν τροχὸν 'ς τ' ἀμάξιν

Κύπρ. Συνών. ἀραμπᾶς. β) Φορτίον ὅσον χωρεῖ μία ἄμαξα Εὐβ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) : Ἀγόρασε δυὸ ἀμάξια ξύλα Σαρεκκλ. || Ἄσμ.

Ποῦ νὰ βρῶ ἀμάξι τὸ κερί, ἀμάξι τὸ λιβάνι

καὶ τὰ βουβαλοδέσματα νὰ κουβαλῶ τὸ λάδι ;

